

Hejsek 10

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXXV červen 2020

Pejsek štěká...

Haf! Haf! Haf!

Doufám, že jste se všichni těšili na první oddílovou schůzku po dlouhé době stejně jako já! Už se mi po vás stýskalo.

Haf! Haf! Haf!

Kdo slaví narozeniny v červnu? No přece Kotlík, Tonda, Johánek a Pavlík! Šťekám všechno nejlepší!

Haf! Haf! Haf!

Online klání o Štítek táborníčka mělo slibnou účast (i když mohla být ještě slibnější). Zúčastnilo se celkem 13 dětí ze Vpředu a 3 děti z Malého Vpředu. V součtu si nejlépe vedli Eda a Kryštof, přičemž Eda měl více prvních míst, takže zvítězil! Za Malý Vpřed zvítězila Markétka. Gratulujeme všem, co se zúčastnili!

Haf! Haf! Haf!

Tábor už klepe na dveře! Za měsíc už budeme všichni sedět u táborového ohně ve svých týpích. Juj, to bude nádhera. Nevím jak vy, ale já už se nemůžu dočkat.

Haf! Haf! Haf!

Hádanku pro mladší správně zopověděli Franta a Pórek a získávají body do bodování. Soutěže o nejkrásnější pylku se zúčastnila pouze Pórek, její pylku si můžete prohlédnout na následujících stránkách. Náleží jí odměna 5 bodů do bodování.

Haf! Haf! Haf!

Jak to bude dál s prof. Ducháčkem? Již brzy vypukne pokračování tohoto napínavého hledání!

Haf! Haf! Haf!

Co budeme dělat my větší?

2. 6.	Oddílová schůzka	(16.30—19.00)
9. 6.	Oddílová schůzka	(16.30—19.00)
13. 6.	Poklad	
16. 6.	Oddílová schůzka	(16.30—19.00)
23. 6.	Oddílová schůzka	(16.30—19.00)
30. 6.	Odevzdávání bedýnek	(18.00—19.00)

Štěně štěká...

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Letošní netradiční onlinové klání o štítek táborníčka je úspěšně za námi. A my moc gratulujeme Markétce k výhře. Pokud jste ho nestihli, nezoufejte, úkoly si nesoutěžně můžete zkusit i tak.

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Už se nám blíží prázdniny. A víte co to znamená? Tábor! Tak nezapomeň-

te přinést přihlášku a zaplatit, ať se na táboře potkáme s co nejvíce z vás.

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

6. 6. se také můžeme konečně potkat a to na pokladě. Musíme totiž najít lék a zachránit Máju! My už se na vás moc těšíme a doufáme, že se sejdeme v co největším počtu.

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Co budeme dělat my menší?

6. 6.	Poklad	
11. 6.	Schůzka	(17.00—18.30)
18. 6.	Schůzka	(17.00—18.30)
25. 6.	Schůzka	(17.00—18.30)
4. — 11. 7.	Tábor	

Štěně

Není málo kyslíku?

Mozek je velice důležitý orgán, protože posílá příkazy do ostatních částí těla, aby každý věděl, co má dělat. Taky určuje kam je zrovna potřeba poslat více kyslíku a dalších látek. Zkus si být teď panem Mozečkem a správně doplnit tabulku tak, aby se v řádce ani sloupci neopakovaly stejné látky. Pokud ukážeš Týně, jak se ti to povedlo, bod do bodování tě nemine.

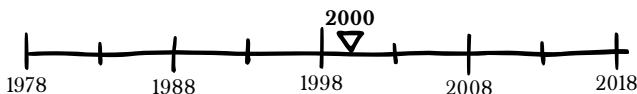
Pejsek

Voda — 2000

retro kronika

V pátek jsme v podvečer vyrazili z klubovny na nádraží. Po příjezdu do Tábora jsme navštívili hospodu a podívali se na závěr utkání s Francií. Potom jsme šli za město a utábořili se za Lužnicí. Obloha byla šedivá a tak jsme postavili raději plachtičky.

Ráno jsme nafoukli rafty a pálavy. Vypluli jsme na pálavách po dvou a na raftech po pěti. Proplouvali jsme údolím Lužnice, na skalách se tyčily staré chatky. Na louce u mlýna jsme zastavili a poobědvali. Po obědě jsme přenesli lodě přes jez a začala vodní bitva. Podařilo se nám vyklopit Verču a Bobra. Bobr byl potom velmi nepříjemný. Než jsme znovu vypluli, museli jsme ještě usušit všechny věci. Po dalším jezu jsme zastavili v hospodě na tatranky a čaj. Pak jsme opět nasedli do lodí a hledali místo na přespání, to jsme nakonec našli až velice pozdě. Ráno jsme se nalodili a vypluli. Po 5 kilometrech jsme dorazili do Bechyně, kde naše cesta skončila.

Úpal a úžeh

Oba stavy jsou způsobené celkovým přehřátím organismu. Úpal vzniká, když je tělo dlouho vystaveno vysokým teplotám. Příčinou úžehu je přímé působení slunečního záření na hlavu. Někdy se označuje sluneční úpal. Příznaky jsou víceméně stejné — nevolnost, bolest hlavy, zvýšená teplota, zvracení a malátnost. A jak postiženého léčit?

- Přesuňte ho do chladu, nebo alespoň do stínu.
- Pokuste se ho ochladit (např. studenými obklady). Ale pozor, nechlad'te postiženého celého ve studené sprše. Mohlo by dojít k podchlazení.
- Dejte mu napít. A dohlížejte na pitný režim.
- Případně podávejte léky proti bolesti.

Putování po Bílých Karpatech

Večer ve čtvrtek 7. května se nás na nádraží sešlo šest — pět holek (Eliška, Esterka, Johy, Samara a Tea) a jeden Štěpán, který se tohoto uskupení nezalekl. Byla před nám dlouhá cesta, kterou jsme si krátili klasicky po vpřed'áčku jídlem a povídáním. Po pěti hodinách cesty dvěma vlaky a jedním autobusem jsme chvíli před půlnocí dorazili do Javorníku, startu naší trasy. Tam jsme našli turistickou značku, vylezli

kousek do kopce do lesa a tam na prvním jakžtakž rovném plácku (pod širákem, protože nemělo pršet) zalehli.

Ráno jsme po noční dohodě vyrazili posnídat kousek zpátky na louku, ze které jsme měli krásný výhled do okolí. Potom už nezbylo než vyrazit do kopce. Hned ze začátku nás málem přejel obří traktor, potom jsme ale postupovali poměrně osamoceně. Kochali jsme se krajinou, mazali se opalovákem, protože bylo vedro, a po silnici se vyškrábali k „odbočce“ na Velkou Javořinu, nejvyšší vrchol. Tam jsme narazili na spoustu aut a piknikující rodinky. Kousek od nich jsme si dali svačinu a vydali se pokořit (stále ještě pár kilometrů vzdálenou) Javořinu. Hned pár minut poté, co jsme vyrazili, našel Štěpán na zemi občanku. Tu jsme tedy vzali s sebou s tím, že se ji pokusíme někde udat.

Po česko-slovenské hranici jsme dorazili až na Velkou Javořinu, kde byl díky prodlouženému víkendů a krásnému počasí celkem provoz. Kus od vysílače, který na vrcholu stojí, jsme vyhlásili oběd. Když už jsme se s plnými žaludky vesele slunili a odpočívali před další cestou, tak přímo vedle nás (a zcela záměrně) zakempila skupinka s reprákem a hlasitě po okolí šířila české i slovenské hity. Rychle jsme se tedy sbalili a pokračovali v cestě — ovšem až potom, co měla Esterka málem infarkt, protože se jí na batohu usadila ještěrka. Tu jsme si všichni vyfotili, a nakonec i z batohu se-trásl. Obešli jsme vysílač a při sestupu k chatě s hospodou se za námi opět objevil reprák.

Ti ale u chaty zamířili k občerstvení, a my na druhou stranu, dolů směrem Velký Lopeník, kde jsme plánovali spát. Naše kolena zaplakala při sestupu do vesnice Květná, kde jsme nabrali vodu, odevzdali občanku (policejní stanice byla zavřená, tak jsme ji předali místním), nasvačili se a pokračovali zase do kopce. Touhle dobou už nás slušně bolely nohy, ale nejhorší škrábačka sápačka po hranici nás teprve čekala. Cesta byla krušná, ale hnala nás myšlenka na pohled na západ Slunce z rozhledny na vrcholu. Už jsme tomu skoro nevěřili, ale nakonec jsme to stihli — na Lopeníku stála epická rozhledna a kolem ohýnků seděly početné skupinky trampů. Když jsme se dokochali, uvařili jsme si večere a začali hledat místo na spaní.

Nakonec jsme po různých pokusech a pátrání napnuli plachtičku mezi dvě lavičky přímo na palouku u rozhledny a po dalším výstupu na rozhlednu, tentokráte kvůli oranžovému úplňku, zalezli do spacáků.

Ráno nás vzbudili psi a okolní šrumec už okolo sedmé. Všechno nás bolelo, takže jsme vstávali velmi pozvolna, a před odchodem si ještě znovu vylezli na rozhlednu. Dále naše cesta vedla přes Malý Lopeník na Mikulčin vrch. Při tom jsme narazili na skupinku, které jsme začali již dříve přezdívat „Píp a pes“ a se kterou jsme se nesetkali naposledy. Přes Mikulčin vrch jsme dorazili k chatě Vyškovec, kde jsme si u příležitosti svačiny počkali na otvíračku a kou-

pili si zmrzlinu, ale nakonec někteří neodolali a pochutnali si i na haluškách nebo bramboráku. Sklesali jsme do vesnice Rovné a za přetrvávajícího strašného vedra vylezli do kopce nad ní, a tam dali u křížku pozdní oběd.

Naším denním cílem bylo dorazit co nejbliž k Bylnici, odkud nám jel v neděli vlak zpět. Šli jsme dál, u pramínku nabrali vodu, potkali Pípy a psy, nohy bolely a cesta se zdála nekonečná — až jsme došli k tábořišti jménem Peňažná. Tam jsme v přístřešku povečeřeli a jen co padla tma, tak ulehli ke spánku — byli jsme v lese a na déšť to nevypadalo, takže opět pod širákem.

V pět ráno nás vzbudil déšť. Když to vypadalo, že to nepřestane během pár minut, nastěhovali jsme se do přístřešku, který jsme zabrali Pípům a psům, a ještě asi hodinu za lehkého deštěku leželi. Když přestalo pršet, my přestali

předstírat, že spíme, nasnídali se a vydali se dál. Posledním vrcholem na naší cestě, opět přímo na hranici, byl Javorník. Odtamtud nás už čekal pouze sestup do Bylnice na vlak. Cestou na nádraží jsme dobrali vodu a u nádraží při čekání na vlak poobědvali (a opět potkali Pípy se psy). Pak už nás čekalo jen dostat se zpátky domů, tentokrát pouze dvěma vlaky, a po pěti hodinách a mnoha hrách Kontaktu jsme se na Hlaváku rozloučili a vydali se do svých domovů.

Vedoucí starších:

Eliška: 728 467 049

Jenda: 799 790 244

Pomeranč: 720 358 010

Samara: 733 210 214

Vedoucí mladších:

Sára: 728 739 631

Majda: 728 414 934

Týna: 731 755 579

Vydal T. O. Vpřed pro vlastní potřebu.

tovpred.ctrnactka.cz